

Sygn. akt I CSK 3804/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa W. B.
przeciwko Wielkopolskiemu Ośrodkowi Doradztwa Rolniczego w Poznaniu
o zapłatę,
oraz z powództwa Wielkopolskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Poznaniu
przeciwko W. B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda - pozwanego wzajemnego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt I AGa 145/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód (i pozwany wzajemny) W. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 30 listopada 2021 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 31 grudnia 2019 r., wydanego w sprawie przeciwko Wielkopolskiemu Ośrodkowi Doradztwa Rolniczego w Poznaniu o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi uzasadnił bezpodstawnym w jego ocenie przyjęciem przez sądy *meriti*, że powód powinien wiedzieć, że zawarta przez niego umowa najmu nie obejmuje całości nieruchomości, które nastąpiło na skutek naruszenia art. 65 k.c. w zakresie ustalania zgodnej woli stron umowy.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Zarówno sąd pierwszej, jak i drugiej instancji szczegółowo wyjaśniły, które okoliczności oraz sformułowania warstwy tekstowej

umowy zawartej między stronami doprowadziły je do wniosku, że powód nie powinien spodziewać się wejścia w posiadanie wynajętego ośrodka na wyłączność. Wywód ten został przedstawiony w sposób spójny, logiczny i przekonujący, nie doszło więc do naruszenia przepisów odnoszących się do oceny dowodów przez sąd, zaś same wnioski wynikające z tejże oceny nie mogą być kwestionowane na etapie skargi kasacyjnej ze względu na ograniczenie przewidziane w art. 398³ § 3 k.p.c. dodatkowo sądy rozpoznające sprawę wskazały, że obecność osób trzecich na terenie „strefy kibica” zorganizowanej przez powoda na wynajętej w tym celu nieruchomości nie stała na przeszkodzie realizacji gospodarczego celu umowy, nie mogła zatem zostać uznana za przyczynę odstąpienia od niej.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.